

[Udenrigsministeren]

Så vil jeg gerne vedrørende FN-resolutionen om Sydafrika – der er mange, men altså den specielle resolution, hr. Arne Christiansen nævnte – sige, at vi afstod i fjor, og vi har i dette øjeblik også regnet med at afstå i år, når den endelige afstemning kommer. Men når hr. Arne Christiansen siger, at vi undlod at tage afstand fra angreb på EF-partnere, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at vi havde en meget skarp stemmeforklaring, som vi var ene om – den var ikke fælles med hverken den ene eller den anden, for så havde vi nok ikke fået den så skarp, som vi gerne ville have den – hvor vi vendte os imod de helt urimelige angreb på en række lande, i øvrigt også indbefattet os selv, hvis vi endelig skal tage det med, fordi der også var ting, der rammer Danmark, rammer andre nordiske lande. Vi forsøgte på den måde at fastholde den politik, vi har over for Sydafrika, og samtidig sige ganske klart, hvad der var uacceptabelt.

Der blev gjort nogle bemærkninger om Østersøen og oprustningen eller den øgede militæraktivitet dér, og hr. Arne Christiansen spurgte: er der kommet nogle reaktioner? Jeg var glad for, at hr. Arne Christiansen nævnte, at vi har rejst dette spørgsmål mange gange. Vi har gjort det over for Sovjetunionen, Polen og Østtyskland. Vi har indtryk af – og her kan jeg igen ikke helt sige, hvorfor vi har det indtryk, men vi har fra mange sider fået ganske klart indtryk af – at det er noget, der er blevet noteret. Når der bliver spurgt fra hr. Arne Christiansens side: ja men finder der en fortsat optrapning sted? kan jeg sige, at det er vores indtryk, at der ikke i de senere perioder er sket en øgning af den optrapning, vi kendte i forvejen og ofte har drøftet. Hvis dette er rigtigt, hvad jeg både tror og håber, tror jeg, hr. Arne Christiansen vil give mig ret i, at så er det, som man siger, også et svar eller en reaktion.

Så får vi jo en EF-debat lige i begyndelsen af det nye år, eller hvornår det nu bliver, og jeg vil ved den lejlighed give udtryk for vores holdning, vores positive holdning, også til sigtet i EF-samarbejdet. Selvfølgelig er det da vigtigt at klare dag-til-dag-sagerne, fordi havet består nu engang af dråber, og det er ikke nok at tage de lange skridt og så ikke få taget de korte og de små. Men det er givet, at vi ønsker, som statsministeren har sagt det mange gange heroppefra, at der ikke skal

herske tvivl om, at vi har en positiv og klar europæisk holdning, og der er, som jeg havde lejlighed til at sige forleden dag, en meget høj grad af overensstemmelse mellem at varetage danske interesser og at gøre fremskridt i det europæiske samarbejde, fordi Danmark som et lille medlemsland netop ofte bedst får løst sine problemer via en europæisk løsning. Det er også givet, at de spørgsmål, hr. Arne Christiansen nævnte, Mellemøsten og Afrika, vil komme til at indtage en fremtrædende plads i de politiske EF-drøftelser også i vort halvår. Og at energiproblemerne ikke kan løses isoleret af et lille land, ved vi jo i hvert tilfælde alt om.

Hr. Ninn-Hansen var i vanskeligheder med forretningsordenen, for han ville gerne have henvendt nogle mere personlige bemærkninger til mig, og det forbød forretningsordenen. Forretningsordenen forbyder derimod ikke, at jeg i morgen skriver et brev til hr. Ninn-Hansen – nu er det muligt, at vi klarer det her i dag – og så ved hr. Ninn-Hansen også, hvordan det brev vil lyde, for nu har vi været sammen i 20 år i dette hus, og vi vil skrive til hinanden, som vi plejer. Jeg vil skrive: »Kære Ninn! Jeg er også glad for, at der er enighed om hovedlinjerne i vores udenrigspolitik, fordi det giver troværdighed, det giver kontinuitet, og så ved vi jo godt, at der er nogle punkter, hvor det ikke er mærkeligt, at der kan være forskel i vurderingen mellem en konservativ politik og en socialdemokratisk politik. Det er der indadtil, og der kan være punkter, hvor der er det udadtil, men hovedlinjerne er vi som hidtil enige om, og det var jeg glad for at der også blev givet udtryk for i dag.«

Så nævnte hr. Ninn-Hansen spørgsmålet om anerkendelsespolitikken, og jeg har ikke glemmt, at det ikke mindst var hr. Ninn-Hansen, der var medvirkende til, at vi fik den fornuftige enighed om den bestemte sag for nogle år siden. Hr. Ninn-Hansen håbede, at der ikke var rejst tvivl om den ved det, der nu er sagt. Dertil vil jeg gerne sige ganske klart, at i den pressemeddelelse, vi sendte ud den 11. november, var det vel, 1975, sagde vi netop, at vi ikke kunne optage diplomatisk forbindelse med en regering på det tidspunkt, og jeg sagde ved den lejlighed, at det var regeringens oprigtige håb, at det i nær fremtid blev muligt at optage en sådan forbindelse. Jeg håber, jeg dermed har fjernet